

## WYROK

### W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

*Dnia 14 maja 2019 r.*

*Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu VIII Wydział Cywilny*

*w następującym składzie:*

*Przewodniczący: SSR Grzegorz Kurdziel*

*Protokolant: Aleksandra Klepacz*

*po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 14 maja 2019 r. we W.*

*sprawy z powództwa Gminy W.*

*przeciwko P. L. i K. L. (1)*

*o zapłatę*

I. zasądza od pozwanych P. L. i K. L. (1) na rzecz strony powodowej Gminy W. kwotę 321,53 zł (trzysta dwadzieścia jeden złotych pięćdziesiąt trzy grosze) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od kwoty 2.071,86 zł od dnia 1 czerwca 2018 r. do dnia 24 lipca 2018 r. i od kwoty 321,53 zł od dnia 18 lipca 2018 r. do dnia zapłaty;

II. oddała dalej idące powództwo;

III. zasądza od strony powodowej na rzecz pozwanych kwotę 1061,14 zł tytułem stosunkowego zwrotu kosztów procesu.

## UZASADNIENIE

Strona powodowa Gmina W. w dniu 18 lipca 2018 r. wniosła o zasądzenie od pozwanych P. L. oraz K. L. (1) kwoty 18.971,08 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od kwoty 8 156,21 zł od dnia 1 czerwca 2018 r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 10.814,87 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Nadto wniosła o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu pozwu wskazała, że w dniu 1 maja 1995 r. pozwani P. L. i K. L. (1) zawarli ze stroną powodową umowę najmu lokalu mieszkalnego położonego we W. przy ul. (...). Zgodnie z postanowieniami umowy, byli zobowiązani do uiszczania na rzecz Gminy W. czynszu oraz comiesięcznych zaliczek na poczt należności z tytułu mediów. Strona powodowa podała, że pozwani zaprzestali terminowego i w pełnej wysokości uiszczania opłat z tytułu najmu przedmiotowego lokalu. Zadłużenie pozwanych z tego tytułu wynosi na dzień 31 maja 2018 r. łącznie 18.871,08 zł w tym 8.971,08 zł z tytułu należności głównej oraz 10.814,87 zł tytułem odsetek ustawowych za opóźnienie, skapitalizowanych na dzień 31 maja 2018 r. Powodowa Gmina podała, że wzywała pozwanych do zapłaty zadłużenia, jednakże bezskutecznie.

W dniu 9 sierpnia 2018 r. referendarz sądowy w tutejszym Sądzie wydała nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

Pismem z dnia 17 sierpnia 2018 r. (k. 51) strona powodowa cofnęła pozew co do kwoty 8 156,21 zł. Oświadczyła nadto, że w pozostałym zakresie podtrzymuje powództwo tj. w zakresie żądania: - zapłaty odsetek ustawowych za opóźnienie liczonych od kwoty 8 156,21 zł od dnia 1 czerwca 2018 r. do dnia zapłaty, - zapłaty kwoty w wysokości 10 814,87 zł wraz

z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 18 lipca 2018 r. do dnia zapłaty, - zwrotu kosztów procesu w wysokości 2 475,00 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego. Strona powodowa wskazała, że pozwani dokonali wpłaty w wysokości 7 156,21 zł na poczet swojego zobowiązania względem strony powodowej, a nadto w dniu 13 lipca 2018 r. dokonali wpłaty w wysokości 1000 zł. Powodowa Gmina wyjaśniła, że zaliczyła wpłaty o łącznej wysokości 8 156,21 zł na należność główną tj. czynsz oraz media za okres do dnia 31 maja 2018 r., wobec czego do zapłaty na rzecz powoda pozostały jeszcze odsetki ustawowe za opóźnienie liczonymi od kwoty 8 156,21 zł liczone od dnia 1 czerwca 2018 r. do dnia zapłaty, a nadto kwota w wysokości 10.814,87 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 18 lipca 2018 r. do dnia zapłaty.

Pozwani wnieśli skutecznie sprzeciw od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym, zaskarżając go w całości. W uzasadnieniu wskazali, że dokonali spłaty należności dochodzonej przez stronę powodową w pozwie, tj. 8.156,21 zł. Podali, że kwota 1000 zł została uiszczona przed wniesieniem pozwu, zaś dalsza jej część przed wydaniem nakazu zapłaty. Pozwani podnieśli zarzut przedawnienia roszczeń wymagalnych przed dniem 18 lipca 2015 r. Wskazali również, że Gmina W. nie udowodniła wysokości dochodzonego roszczenia. Wnieśli o oddalenie powództwa w całości.

W piśmie procesowym z dnia 10 kwietnia 2019 r. (k. 82-85), strona powodowa wniosła o nieuwzględnienie podniesionego zarzutu przedawnienia roszczenia powołując się na art. 5 k.c. Podała, że pozwani poprzez zaniechanie uiszczania należności za korzystanie z lokalu mieszkalnego, naruszyli zasady współzycia społecznego.

### **Sąd ustalił następujący stan faktyczny:**

Lokal mieszkalny położony we W. przy ul. (...) we W. wchodzi w skład zasobu mieszkaniowego Gminy W..

bezsporne

W dniu 1 maja 1995 r. Gmina W. zawarła z pozwanym P. L. umowę najmu lokalu mieszkalnego położonego we W. przy ul. (...) we W. o łącznej powierzchni mieszkalnej (...) m<sup>2</sup> i łącznej powierzchni użytkowej 63,46 m<sup>2</sup>. W § 3 umowy jako osoby zamieszkujące wspólnie z najemcą wskazano K. L. (1), M. L., K. L. (2) oraz A. L.. W § 4 pkt 1 umowy, w oparciu o obowiązujące przepisy, wymiar czynszu ustalono jako stawkę bazową 0,60 zł obowiązującą w momencie podpisania umowy, przyjęto zniżkę 10 % ze względu na położenie budynku w strefie I, łącznie stawka czynszu za 1 m<sup>2</sup> powierzchni lokalu została ustalona na kwotę 0,66 zł, co stanowiło razem 41,88 zł, przy czym zmiany stawki bazowej nie wymagały aneksowania umowy najmu, a jedynie zawiadomienia. Zgodnie z § 4 pkt 2 umowy czynsz miał być płatny z góry do 10 każdego miesiąca w kasie wynajmującego lub na wskazany w umowie rachunek bankowy. Wedle § 6 umowy oprócz czynszu najemca zobowiązany był do ponoszenia opłat za zimną wodę w kwocie 14,18 zł (według normy 4,5 m<sup>3</sup>/osobę), odbiór nieczystości płynnych w wysokości 14,18 zł oraz za wywóz śmieci w kwocie 6,08 zł. Opłaty te najemca zobowiązany był uiszczać w formie miesięcznych zaliczek określonych przez wynajmującego, pełne rozliczenie z tego tytułu miało zaś następować po odczycie liczników przy uwzględnieniu ilości osób zamieszkałych w lokalu lub wykazaniu faktycznych kosztów (pkt 2). O wymiarze opłat najemcę miał zawiadamiać wynajmujący, ich zmiana nie wymagała zmiany umowy (pkt 3). Ww. opłaty miały być płatne z góry do 10 każdego miesiąca (pkt 4). Zgodnie z § 7 umowy najemca zobowiązany był do zapłaty co miesiąc na rzecz wynajmującego kwoty 66,89 zł, z tego kwotę 41,88 zł czynszu, a kwotę 25,01 zł innych opłat. Zgodnie z § 11 pkt 1 lit c umowy wynajmujący mógł wypowiedzieć najem, gdy najemca, pomimo pisemnego upomnienia, przez co najmniej dwa pełne okresy płatności nie płaci czynszu i innych opłat, pomimo wcześniejszego uprzedzenia przez wynajmującego o dodatkowym terminie płatności. Umowa obowiązywała od dnia 1 maja 1995 r. (§ 15).

**Dowód:** - umowa najmu k. 13

P. L. oraz K. L. (1) zameldowani są w lokalu mieszkalnym przy ul. (...) we W. od dnia 26 kwietnia 2000 r. do chwili obecnej, poza nimi w lokalu od dnia 23 lutego 1994 r. do chwili obecnej zameldowana jest A. L..

**Dowód:** - Historia zameldowania, k. 17

Pismem z dnia 8 lipca 2004 r. pozwani zostali poinformowani o zmianie wysokości czynszu, który w okresie od dnia 1 listopada 2004 r. do dnia 31 sierpnia 2005 r. wynosił 195,46 zł zaś od dnia 1 września 2005 r. 215,13 zł. W piśmie z dnia 25 lipca 2005 r. zawiadomiono pozwanych o wysokości opłat, które łącznie wynosiły 328,87 zł (zimna woda/ wywóz śmieci/czynsz regulowany/ścieki). Następnie w dniu 7 października 2005 r. strona powodowa powiadomiła pozwanych o zmianie opłat obowiązujących od dnia 1 października 2005 r. wynosiły 356,79 zł.

Pismem z dnia 2 marca 2007 r. poinformowano pozwanych o zmianie wysokości czynszu, który od lipca 2007 r. miał wynosić 236,71 zł, zmieniono również wysokość opłat niezależnych od właściciela, które od 1 marca 2007 r. wynosiły 152,45 zł. Kolejnym pismem z dnia 2 stycznia 2008 r. zawiadomiono o nowej stawce czynszu obowiązującej od 1 maja 2008 r. w wysokości 260,19 zł oraz o zmianie opłat, które miały wynieść łącznie 160,85 zł. W piśmie z dnia 6 lutego 2009 r. zawiadomiono o zmianie opłat niezależnych od właściciela obowiązujących od dnia 1 marca 2009 r. które wynosiły 68,57 zł. Pismem z dnia 8 kwietnia 2009 r., poinformowano pozwanych o zmianie wysokości czynszu, który miał wynosić od dnia 1 sierpnia 2009 r. wynosił 270,59 zł. W piśmie z dnia 10 lutego 2010 r. zawiadomiono pozwanych o zmianie opłat niezależnych od właściciela, które od dnia 1 marca 2010 r., wynosiły łącznie 73,88 zł (zimna woda – 30,24 zł, ścieki – 27,90 zł, - wywóz nieczystości stałych – 15,74 zł). Pismem z dnia 9 marca 2011 r. poinformowano pozwanych o kolejnej zmianie wysokości opłat od właściciela oraz wysokości czynszu, podając łączną kwotę 355 zł (w tym 270,59 zł z tytułu czynszu regulowanego). Następnie dokonano zmiany wysokości czynszu od dnia 1 października 2011 r., który miał wynosić 311,21 zł a o czym zawiadomiono pozwanych pismem z dnia 1 czerwca 2011 r. W piśmie z dnia 8 lutego 2012 r., strona powodowa zawiadomiła pozwanych o kolejnej zmianie opłat niezależnych od wynajmującego, które wynosiły łącznie 95,81 zł i miały obowiązywać od dnia 1 marca 2012 r. W piśmie z dnia 4 kwietnia 2012 r. strona powodowa poinformowała o kolejnej zmianie opłat, które od 1 maja 2012 r. wynosiły 98,68 zł. Pismem z dnia 31 maja 2012 r. zawiadomiono o zmianie wysokości czynszu, który od 1 października 2012 . wynosił 350,30 zł zaś łączna kwota do zapłaty z tytułu zajmowania lokalu wynosiła 448,98 zł. O kolejnej zmianie poinformowano pismem z dnia 30 stycznia 2013 r. w którym wskazano, że opłaty za korzystanie z lokalu od dnia 1 marca 2013 r. będą wynosić łącznie 469,77 zł (w tym czynsz w wysokości 350,30 zł). Następnie w piśmie z dnia 19 lipca 2013 r. zawiadomiono o zmianie opłat od dnia 1 lipca 2013 r., które miały wówczas wynieść 472,15 zł. Pismem z dnia 31 stycznia 2014 r. zawiadomiono pozwanych o zmianie opłat za korzystanie z lokalu, które od dnia 1 marca 2014 r. miały wynieść łącznie 474,59 zł. Kolejne zawiadomienie o zmianie opłat zawarte było w piśmie z dnia 7 lutego 2016 r., opłaty miały wynieść od 1 marca 2016 r. łącznie 487,04 zł. Pismem z dnia 4 lutego 2017 r. zawiadomiono pozwanych o kolejnej zmianie wysokości czynszu oraz opłat, które od 1 lipca 2017 r. miały wynieść 385,84 zł z tytułu czynszu oraz 136,74 zł z tytułu opłat niezależnych od właściciela.

**Dowód:** - pismo z dnia 8.07.2004 r., 25.07.2005 r., 7.10.2005 r., 2.03.2007 r., 2.01.2008 r., 6.02.2009 r., 8.04.2009 r., 10.02.2010 r., 9.03.2011 r., 1.06.2011 r., 8.02.2012 r., 04.04.2012 r., 31.05.2012 r., 30.01.2012 r., 30.01.2013 r., 19.07.2013 r., 31.01.2014 r., 7.02.2016 r., 4.02.2017 r. k. 18-39

Pismem z dnia 21 czerwca 2018 r. strona powodowa wezwała pozwanego P. L. do zapłaty kwoty 18.971,08 zł z tytułu korzystania z lokalu mieszkalnego, położonego we W., przy ul. (...) wraz z odsetkami. Poinformowano pozwanego ww. piśmie, iż na zadłużenie składa się kwota należności głównej w wysokości 8.156,21 zł oraz kwota 10.814,87 zł z tytułu odsetek.

**Dowód:** - wezwanie do zapłaty z dnia 21 czerwca 2018 r. wraz z potwierdzeniem nadania k. 46-47

W kartotece finansowej lokalu mieszkalnego położonego przy ul. (...) we W. według stanu na dzień 31 maja 2018 r. widniało zadłużenie z tytułu czynszu i mediów za okres od 30 kwietnia 2004 r. do 21 maja 2018 r. w łącznej wysokości 8.156,21 zł. Skapitalizowane odsetki za opóźnienie wynosiły na dzień 31 maja 2018 r. 10.814,87 zł.

**Dowód:** - kartoteka finansowa k. 40-44

Saldo zadłużenia należności głównej w zweryfikowanej kartotece finansowej, obejmującej należności, które stały się wymagalne w okresie od 18.07.2015 r. do dnia 31.05.2018 r. wynosiło na dzień 31 maja 2018 r. 2.071,86 zł.

Skapitalizowane odsetki za opóźnienie w płatności tych należności, liczone za okres od dnia 18 lipca 2015 r. do dnia 31 maja 2018 r. wynosiły łącznie 321.53 zł.

**Dowód:** - zweryfikowana kartoteka finansowa k. 84-85

Pozwana K. L. (1) dokonała następujących wpłat na rzecz strony powodowej: - w dniu 13 lipca 2018 r. przełała kwotę 1.000 zł wpisując w tytule przelewu „zapł. za czynsz” - w dniu 18 lipca 2018 r. przełała kwotę 1.000 zł, wpisując w tytule przelewu „zapł. za czynsz kwota główna” - w dniu 23 lipca 2018 r. przełała kwotę 6.156,21 zł wpisując w tytule przelewu „zapł. za czynsz”.

**Dowód:** - potwierdzenia przelewów k. 69-71

### **Sąd zważył co następuje:**

Strona powodowa domagała się zapłaty kwoty 18.971,08 zł z tytułu czynszu najmu lokalu mieszkalnego położonego we W. przy ul. (...) oraz opłat za media wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie skapitalizowanych na dzień 31 maja 2018 r., za okres od dnia 1 maja 2004 r. do dnia 31 maja 2018 r. Kwota należności głównej wynosiła 8.156,21 zł zaś skapitalizowane odsetki na dzień 31 maja 2018 r. wyniosły 10.814,87 zł. Co do kwoty należności głównej tj. 8.156,21 zł Sąd umorzył postępowanie na skutek cofnięcia pozwu przez stronę powodową w tym zakresie.

Poza sporem było, że przedmiotowy lokal w okresie objętym pozwem zajmowali pozwani, oraz że stanowił on własność powodowej Gminy. Pozwani w odpowiedzi na pozew nie kwestionowali co do zasady faktu powstania zaległości w zapłacie czynszu i opłat za media, oprócz wskazania, że dokonali spłaty należności głównej – co w konsekwencji dorzuciło do umorzenia w tym zakresie powództwa na skutek cofnięcia pozwu. Pozwani zakwestionowali natomiast wysokość dochodzonych pozwem skapitalizowanych odsetek oraz podnieśli zarzut przedawnienia roszczeń.

Na dowód istnienia zobowiązania pozwanego strona powodowa przedłożyła kartotekę finansową z której wynika, że na kwotę dochodzoną pierwotnie pozwem złożyła się kwota 8.156,21 zł tytułem należności głównej za okres od 1 maja 2004 r. do dnia 31 maja 2018 r. i kwota 10.814,87 tytułem skapitalizowanych odsetek na dzień 31 maja 2018r. Z uwagi na spłatę kwoty 8.156,21 zł tytułem czynszu i opłat za media i cofnięcie pozwu w tym zakresie, postępowanie podlegało umorzeniu na podstawie art. 355 § 1 k.p.c. w zw. z art. 200 § 1 i § 4 k.p.c.

Rozważenia wymagał zarzut przedawnienia co do roszczeń odsetkowych na sumę 10.814,87 zł, podtrzymanych w całości na chwilę zamknięcia rozprawy.

Roszczenia z umowy najmu są regulowane przepisami Kodeksu cywilnego. Zgodnie z przepisem art. 659 § 1 k.c., przez umowę najmu wynajmujący zobowiązuje się oddać najemcy rzecz do używania przez czas oznaczony lub nieoznaczony, a najemca zobowiązuje się płacić wynajmującemu umówiony czynsz. Obowiązek terminowego uiszczania czynszu potwierdza art. 669 § 1 k.c., który wskazuje, że najemca obowiązany jest uiszczać czynsz w terminie umówionym. Z regulacjami tymi koresponduje treść umowy najmu z dnia 1 maja 1995 r. w którym pozwany P. L. zobowiązał się do uiszczania czynszu oraz opłat eksploatacyjnych w cyklach miesięcznych, z góry, do 10-tego dnia każdego miesiąca. Stosownie zaś do art. 688 § 1 k.c. za zapłatę czynszu i innych należnych opłat odpowiadają solidarnie z najemcą stale zamieszkujące z nim osoby pełnoletnie.

Roszczenia majątkowe, jak wynika z treści art. 117 § k.c., co do zasady ulegają przedawnieniu. Przepis art. 117 § 2 k.c. stanowi natomiast, że po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Na mocy art. 118 k.c. co do zasady termin przedawnienia wynosi sześć lat, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej – trzy lata. Bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Zagadnienie wymagalności roszczenia ma znaczenie dla określenia początku biegu terminu przedawnienia (art. 120 § 1 k.c.). Roszczenie staje się wymagalne w ostatnim dniu przewidzianego dla zobowiązania

terminu do spełnienia świadczenia (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 lutego 2006 roku, sygn. akt I CSK 17/05), a sama wymagalność roszczenia oznacza stan, w którym uprawniony może skutecznie domagać się realizacji roszczenia (jego powództwo w takiej sytuacji nie jest przedwczesne).

Zdaniem Sądu, w zakresie żądania zapłaty czynszu najmu i opłat za media zastosowanie znajdował trzyletni okres przedawnienia, zarówno w odniesieniu do należności czynszowych, jak i zaliczek na opłaty eksploatacyjne. Oba rodzaje świadczeń miały bowiem na gruncie umowy najmu charakter świadczeń okresowych.

Według przyjmowanych w piśmiennictwie kryteriów, świadczenie jest okresowe, jeżeli polega na periodycznym dawaniu uprawnionemu w czasie trwania określonego stosunku prawnego pieniędzy lub rzeczy oznaczonych co do gatunku, których ogólna ilość nie jest z góry określona. Umowa określała zarówno czynsz najmu, jak i zaliczki na media w sposób oczywiście okresowy, miały być one uiszczane co miesiąc, do dnia 10-go każdego miesiąca, przy czym opłaty za media miały charakter cyklicznych zaliczek, każda z nich stawała się wymagalna odrębnie, nie zaś w momencie dokonania końcowego rozliczenia danego okresu. Sąd nie podzielił zatem poglądu Gminy W. o 10-letnim terminie przedawnienia opłat za media. Opłaty za media mają charakter świadczeń okresowych, uiszczanych miesięcznie w wysokości określonej przez Gminę. Istotą świadczenia okresowego stanowi to, że dłużnik zobowiązany jest spełnić je periodycznie, w określonych z góry odstępach czasu, a suma tych świadczeń nie składa się na z góry oznaczoną wielkość. Wobec powyższego nie ulega wątpliwości, że wymagalność każdego z miesięcznych roszczeń z tytułu najmu następowała w dniu 10. każdego kolejnego miesiąca. Od tych dni zatem rozpoczynał się bieg przedawnienia dochodzonych pozwem roszczeń.

Roszczenia o zapłatę czynszu i mediów, jak i odsetek są roszczeniami o świadczenia okresowe, a zatem ulegają przedawnieniu wraz z upływem trzyletniego terminu od dnia ich wymagalności, przy czym roszczenie o odsetki za opóźnienie przedawnia się najpóźniej z chwilą przedawnienia roszczenia głównego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 maja 2005r., sygn. akt V CK 655/04).

Mając to na uwadze datę wytoczenia powództwa, tj. dzień 18 lipca 2018 r., uznać należy, że uległy przedawnieniu roszczenia o zapłatę należności głównych, które stały się wymagalne przed dniem 18 lipca 2015 r., jak i roszczenia o zapłatę ustawowych odsetek liczonych od tych należności.

Zgłoszenie zarzutu przedawnienia nie było przy tym, zdaniem Sądu, sprzeczne z zasadami współzycia społecznego i nie stanowiło nadużycia prawa w rozumieniu art. 5 k.c. Sąd podziela dominujący w orzecznictwie pogląd, że jedynie wyjątkowo można nie uwzględnić upływu terminu przedawnienia roszczenia (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 16 lutego 2006 r., IV CK 380/05, Lex nr 179977 oraz uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 7 listopada 2003 r., V CK 399/02, Lex nr 175965). Strona powodowa, której obowiązkiem jest właściwe gospodarowanie mieniem komunalnym, zaniechała wcześniejszego złożenia pozwu, co nie było spowodowane zachowaniem pozwanych. Powinna była liczyć się z możliwością skorzystania przez pozwanych z zarzutu przedawnienia, zwłaszcza że korzysta z profesjonalnej obsługi prawnej. Nadto zachowanie pozwanych polegające na niepłaceniu czynszu i opłat za media, tj. samo niedotrzymanie warunku umowy najmu, nie dawało podstaw do postawienie szczególnego zarzutu nadużycia prawa.

Jeśli chodzi o odsetki, w kontekście podniesionego zarzutu przedawnienia, uwzględnione mogły być tylko te, które były liczone od sumy należności głównych nieprzedawnionych w dniu wniesienia pozwu. Suma ta wynosiła 2.077,86 zł i od tej kwoty zasadnie strona powodowa mogła domagać się zasądzenia odsetek za opóźnienie. W piśmie procesowym z dnia 4 kwietnia 2019 r. (k. 82-85) pełnomocnik dokonał prawidłowego wyliczenia skapitalizowanych odsetek od nieprzedawnionych należności głównych – wskazując, że kwota ta wynosi 321,53 zł - na dowód czego przedłożył zweryfikowaną kartotekę finansową opłat za okres od dnia 18 lipca 2015 r. do dnia 31 maja 2018 r. obejmującą skapitalizowane na dzień 31 maja 2018 r. odsetki ustawowe za opóźnienie od kwoty należności głównej.

Sąd przyjął, że kwota 321,53 zł stanowiła nieprzedawnioną część dochodzonych w pozwie skapitalizowanych odsetek za opóźnienie, określonych na sumę 10.814,87 zł. Mając na uwadze powyższe, Sąd zasądził na rzecz powodowej Gminy kwotę 321,53 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Ponadto zasądził również

odsetki ustawowe za opóźnienie wyliczone od kwoty nieprzedawnionej części należności głównych tj. 2.071,86 zł za okres od dnia 1 czerwca 2018 do 24 lipca 2018 r. bowiem wpłata z dnia 24 lipca 2018 r. pokryła najpóźniej wymagalną, nieprzedawnioną należność 2.071,86 zł. Wobec powyższego, w pkt. I wyroku, obok kwoty 321,53 zł odsetek wraz z odsetkami od tych odsetek, zasądzono ustawowe odsetki za opóźnienie liczone od kwoty 2.071,86 zł od dnia 1 czerwca 2018 r. do dnia 24 lipca 2018 r. W pozostałym zakresie powództwo należało oddalić, czego wyrazem jest pkt II. sentencji wyroku. Orzeczenie o odsetkach oparte jest o przepis art. 481 § 1 i 2 k.c.

Mając na uwadze, iż powodowa Gmina wygrała proces w 34,15 % a przegrała w 65,85 %, w takiej też proporcji należało rozliczyć koszty procesu pomiędzy stronami na zasadzie art. 100 k.p.c., przy czym Sąd przyjął, że kwota 6.156,21 zł którą pozwani wpłacili po dniu wniesienia pozwu, podobnie jak kwota skapitalizowanych odsetek 321,53 zł obciążała pozwanych przy proporcjonalnym rozliczeniu kosztów procesu. Na koszty należne stronie powodowej złożyły się: opłata od pozwu w wysokości 300 zł oraz koszty zastępstwa procesowego w wysokości 3600 zł. Natomiast po stronie pozwanych na koszty te składały się koszty zastępstwa procesowego w wysokości 3600 zł oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł. Z uwagi na stosunkowe rozdzielenie kosztów, pozwany należy się zwrot od strony powodowej kwoty 1061,14 zł, o czym Sąd orzekł w pkt III. wyroku.